

ECCE HOMO

Am ridicat inima,
ca pe un felinar,
să-ți văd fața mai bine.

"Ești tu omul
pe care vor să-l prindă?"
Tremurai,
tremuram,
când unul dintre noi
deja se pierduse
celuilalt în oglindă
printr-un nour de var.

CA SPICUL DE SOMN MĂ APLEC

Mi-e somn de tăcerile albe
prin care niciodată
nu mi-a zburat tărâmul
nici măcar umbra de corb.

Tăcerilor albe mi-e dor să mă sorb,
tăriei înaltul doar apele zicu-l!

Încărcat de polen, spaimelor galbă,
spre somn mă aplec
peste fluierul stâniei
ca spicul.

Chiar moțând în picioare,
visul de pită mă fură
c-am adormit în căușul palmele Lui -
tăcere subțire și albă
din miresmele pâinii!

AGNUS DEI

Terminase aproape
de lucrat prin livadă.
Era cam spre vineri, spre seară,
când pe genunchii lui, în poală,
se cățără mielul
ca și mai bine să-L vadă.

Unul de altul se mirară
precum un cântec se-nfioară
la prima nuntire.
Mielul purta în privire
fântânile adâncului înalt
în care Dumnezeu,
deodată,
se vedea pe sine însuși
pentru prima dată
ca Tată.
Era și floare și-nfloritor înflorit,
cum ne-nceputul își naște ne-nceputul,
iar tot pentru prima oară
simțind că i-e sete
și-a cules sărutul
din apele Mielului
precum și Cuvântul:
Acesta este Fiul Meu cel iubit!

...și era spre Vineri, spre seară...

CREDEAM CĂ-S FIUL APEI

Tu, apă - tuturor baștină,
deopotrivă
născătoare de nor, scuipată salivă,
nălucă de rouă, promoroacă și boare,
stihie țesătoare
de curcubeu și mlaștină,
cine sunt eu
cerșindu-te-n rost?

"Spumă!"
mi-a zis marea în stâncă urlând.
"Brumă -

țesut alb a blestem și comând!"

...dar înainte de toate
cine spre cine am fost?
De ce nu-mi spui?
Nu cumva lacrimii Lui
și chip și-asemănare
îi sînt?

"Ai uitat că mai ești și pămînt?"
răspunse cu ironie apa.
"Du-te la el ca dascăl să-ți spuie
cum a scris cerul pe lut
cu litere în formă de cuie!"
Apoi a tăcut,
din fiecare undă închizându-și pleoapa.

Dumitru Ichim
Kitchener, Ontario